

Dopisy domů

13. dubna roku 142 jejich letopočtu

Drahý otče,

dorazili jsme dobře, i když jsme nebyli zrovna vřele uvítáni. Každá nová přistěhovalecká vlna je tu na obtíž. Místní se nám spíše vyhýbají. Jako kdybychom měli mor. Připadám si tu tak cizí. Nedokážu zbavit pocitu, že tohle není můj domov. Chybí mi východy i západy našeho Slunce; bylo to tak pěkné, když jsme je spolu všichni sledovali. Chybí mi lesy i louky, které později poničila válka. Chybí mi i naše město, navzdory špinavým ulicím i vzduchu plného smogu. I když jsem to město vždy chtěla opustit, teď mi chybí. Chybíš mi. Všichni mi chybíte. Nemohu se dočkat, až se znovu setkáme.

Nová Alexandrie se ti určitě bude líbit, i když to není jako na Zemi. Téměř sto let pracovaly největší světové velmoci na této vesmírné stanici. Měl to být symbol míru, kultury a spolupráce. Tedy do té doby, než o Novou Alexandrii vypukla válka. Ale tady to vypadá, jako by se o dění na Zemi nikdo nezajímal. Lidé tu žijí vlastním životem, je to tak jiné než doma.

Když jsme sem dorazili, nejdříve nás jejich lékaři prohlédli, vytvořili nám osobní složky, zařadili do skupin. Měla jsem štěstí, nejspíše se jim zamlouvalo mé vzdělání, protože mi přidělili práci v archivu s uprchlíky ze Země. Což znamená, že se mě ujal jeden z nich.

Jmenuje se Talon a je to lékař, který provádí prohlídky nově příchozích. Je moc milý a jako jeden z mála opravdu chápe mou situaci. V jeho přítomnosti se alespoň trochu cítím znovu v bezpečí. Jeho snoubenka má na mě ale jiný názor. Nevěří mi, myslím si, že žárlí.

To Talon mi řekl, ať píšu tyhle dopisy. Řekl, že ti je předá, pokud bude mít právě službu během tvého příletu. Věřím mu, protože nikoho jiného tu nemám.

Vždy jsme brali Zemi jako samozřejmost, dokud jsme o ni nepřišli. Sami jsme si zničili jediný domov, který jsme kdy měli. Tohle je pouhá plechová vesmírná náhražka, která se kráse naší domovské planety nemůže rovnat.

Doufám, že se brzo setkáme. Říkají, že další vlna přijde ke konci příštího měsíce.

Vyříd' mým sestřám, že mi chybí.

S láskou, Alia

28. května roku 142 jejich letopočtu

Drahý otče,

čím déle jsem zde, tím více pochyťávám místní zvyklosti. Sama už se nepoznávám. Snažím se být co nejvíce jako oni, když už se tohle místo má stát mým novým domovem, ale stále se najdou lidé, kteří mne nepřijímají. Jaká ironie. Pocházím z planety jejich předků, a přesto se na mě všichni dívají jako na cizince.

Dnes přijeli další prchající ze Země. Pamatuješ si na Keona? Byl asi o rok starší než já, bydlel na konci naší ulice. Válka ho tak změnila. Skoro jsem ho nepoznala. Býval to veselý, sarkastický kluk. Ale ten muž, kterého jsem na stanovišti viděla, byl šílenou a zlomenou verzí Keona. Jeho oči se doslova domáhaly smrti, ať už cizí, nebo jeho vlastní.

Už od samotného příjezdu byl agresivní. Útočil hlavně na strážníky. Křičel a bránil se. Opakoval, že musí najít svého synovce, že ten chlapec nemá nikoho a sám nepřežije. Nakonec ho stráž dostala na zem, v té chvíli se začal rozhlížet kolem jako zvíře zahnané do kouta. Zaznamenal mě. To poslední, co jeho rty vyslovily, bylo mé jméno.

Jeden ze strážníků ho popravil na místě. Nebylo tam mnoho krve. Ani výstřel nebyl moc hlasitý. Označili to jako sebeobranu.

Už tu nikdy nebudu cítit tak bezpečně, jako dřív. Tohle nikdy nebude můj domov.

Pozdravuj Erin a Nylu.

S láskou, Alia

6. června roku 142 jejich letopočtu

Drahý otče,

před pár dny dorazila další vlna, tentokrát čistě dívčí. Protlačila jsem se dopředu a doufala, že zahlédnu někoho známého. Ani nedokáži popsat tu radost, když jsem mezi všemi těmi vystrašenými dívkami zahlédla Erin. Vrhla se mi kolem krku a odtrhli ji až strážníci, kteří ji zavedli na lékařskou prohlídku.

Nemusíš se bát, tvá nejmladší dcera je v naprostém pořádku. Zůstane tu se mnou. Bohužel, Talon už nám dvěma nemůže poskytnout azyl. Má práce sice není nic moc, ale my to zvládneme. Erin na mne taky naléhá, abychom hledali Nylu. Tvrdí, že se jí také podařilo utéct. Doufám, že je v pořádku.

Tento dopis je můj poslední. Píši ho už jen ze zvyku. Víím, že ti nikdy nedorazí, ale stejně jím chci říct sbohem. Erin mi vše řekla, nebo se tím spíše probrečela. Řekla, že tě zabili nájezdníci, kteří rabovali opuštěné domy. Navždy si budu vyčítat, že jsem tam nebyla s tebou. Děkuji ti za všechno. Nikdy na tebe ani naši vlast nezapomenu. Pro mne jsi vždy znamenal domov Ty. Ale teď, když jsi pryč, mi zbydou pouze vzpomínky, které navždy uchovám v paměti.

S láskou, Tvá Alia